

театъра. Тамъ кой? ... Какъ! ... Архиваря ли? (Съ груба надменностъ). Какво искате? А? Нѣмамъ време сега; твърде много съмъ заетъ! Е?... Никакви важни личности; казахъ ви работа имамъ. Моля не ме безпокойте повече... Азъ... (Затваря телефона. Пакъ се тоалира, като оправя яката на дрехата си и вратовръзката; гледа къмъ вратата самодоволно и усмихнато. Въ това време пакъ се звъни на телефона. Той negliжирано сѣда гърбомъ къмъ апарата, безъ да обръща всимание. Повторно се заѣни нервно и продължително. Той ядосано зема слушалката на телефона и вика грубо). Безобразие, казахъ ви вече, че несъмъ билетопродавачъ; не разбирате ли? Или пъкъ искате... Какъ?... А!... (Разтреперанъ едвамъ що неизпуска слушалката). Пардонъ!... Пардонъ... Господинъ министре!... Хиляди пѣти моля да ми простите, незнаехъ... (Прави дълбоки поклони повличайки назадъ слушалката и шнура на телефона) Архиваря съвсемъ не ме е разбралъ, нито пъкъ ми обясни какво трѣба... Моля, моля, съмъ винаги и всецѣло на ваше разположение. (Слуша) Моля! (Слуша). А, известния английски журналистъ! Какъ, да го незная, възможно ли е! Бждете спокоенъ, господинъ министре, нѣма да се посрамимъ. Още сега. Самъ лично ще отредя специална прислуга предъ ложата. (Слуша). Моля?... О не, ни най-малко. Тъкмо сега нѣмамъ абсолютно никаква работа. (Слуша). О, благодаря ви, Господинъ министре; ще се постарая да загляда грѣшката; а ако бжде приятно на уважаемиятъ вашъ гостъ, ще може следъ театъра да му устроимъ една приятна вечеря, кждето би могла да присъствува и нашата госпожица Велма. — Тая черноока италианка говори английски по-хубаво отъ матерниятъ си езикъ, освенъ туй голѣмитѣ ѝ черни очи... (Слуша). Да, наистина като артистка тя е слаба, но... Ахъ, да, блондинката? (Слуша) Еда, на тѣхъ имъ върви... Изобилие отъ поклон-